

Sygnatura akt: XI GC 504/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.634 (dwa tysiące sześćset trzydzieści cztery) złote i 50 (pięćdziesiąt) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. stwierdza, że koszty procesu znoszą się wzajemnie.

Sygnatura akt: XI GC 504/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2017 r. (...) (...) w S. wniósł przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W. o zapłatę kwoty 34.750 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy o udzielenie zamówienia publicznego nabył u pozwanej zestaw komputerowe PC wraz z monitorami - 36 komputerów i 50 monitorów (łącznie 86 sztuk) za cenę 453 208,26 złotych. Komputery wraz z monitorami zostały dostarczone powódce.

Dnia 22 maja 2015 r. pracownik powoda zgłosił usterkę komputera P. A. nr ser. (...). Mimo wynikającego z umowy zobowiązania do usunięcia usterki w terminie 10 dni od daty zgłoszenia, w pomieszczeniu w którym znajdował się uszkodzony komputer pojawił się pracownik pozwanej, który stwierdził, iż naprawa u powoda jest niemożliwa. W dniu 8 października 2015 r. osoba działająca w imieniu pozwanej pod nieobecność pracownika powódki odpowiedzialnego za kontakt z pozwanym zdemontowała i zabrała przedni panel komputera. Mimo skierowania do pozwanej pisma o rozpoczęciu naliczania kary umownej w wysokości 250 zł/dzień zgodnie z §5 ust. 1 pkt 3 umowy naprawienie komputera nastąpiło dopiero dnia 20 listopada 2015 r. Wobec czego powód obciążył pozwaną karą umowną za okres w którym został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego komputera wynoszący łącznie 139 dni, czyli

kwotą 34 750 zł. Mimo skierowanego dnia 18 maja 2017 r. do pozwanej oświadczenia o naliczeniu kary umownej z jednoczesnym wezwaniem do zapłaty, pozwana nie uregulowała zobowiązania.

Nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2018 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie, pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała na brak winy w opóźnieniu naprawy sprzętu komputerowego, wskazując na prowadzone przez (...) w (...) P. w W. postępowanie, w toku którego doszło do zabezpieczenia przez policję znajdującego się w posiadaniu pozwanej sprzętu komputerowego. Nadto pozwana wniosła o zmiarkowanie kary umownej do kwoty nie większej niż 5 % naliczonej kary umownej, wskazując na jej znaczne wygórowanie.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 stycznia 2015 roku (...) (...) w S. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S. umowę o udzielenie zamówienia publicznego nr (...). Przedmiotem umowy była sprzedaż i dostarczenie przez pozwaną komputerów stacjonarnych i monitorów zgodnie z ofertą złożoną przez pozwaną w przetargu nieograniczonym DZP/95/PN</2014. Szczegółowy zakres ilościowy określony został w załączniku nr 2 do SIWZ. Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy. Strony ustaliły 60 miesięczny okres rękojmi na przedmioty objęte umową, od daty podpisania protokołu zdawczo-odbiorczego. Wartość szacunkowa umowy została określona na kwotę 453 208,26 zł brutto. Zgodnie z §5 ust 1 pkt 2, w przypadku zwłoki w wykonaniu danej partii zamówienia- kara umowna będzie wynosiła 2,5% wartości danego zamówienia za każdy dzień zwłoki. Zgodnie z §5 ust. 2 pkt 1 umowy, w razie stwierdzenia podczas odbioru przedmiotu umowy wad, lub usterek powód był uprawniony według swego wyboru do odmowy wykonania odbioru umowy do czasu usunięcia wad i usterek. Strony umówiły się również, że w przypadku zwłoki w usunięciu wady lub w dokonaniu wymiany sprzętu na nowy kara umowna wynosiła będzie 250 złotych za każdy dzień zwłoki (§ 5 ust. 1 pkt 3).

Dowód:

- umowa nr (...) k. 8-11;

Wiadomością e-mail z dnia 22 czerwca 2015 r. T. P. zgłosił awarię komputera P. A. nr ser. (...), wskazując, iż komputer po wyjęciu z kartonu nie uruchomił się ani razu. Nadto plomba znajdująca się z tyłu obudowy była zerwana.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 22 czerwca 2015 r. k. 15;

- zeznania świadka T. P. k. 83-84;

Dnia 15 lipca 2015 r. sporządzono protokół zdawczo-odbiorczy na mocy którego dostarczono do magazynu głównego powoda przy ul. (...) w (...) szt. sprzętu komputerowego- 36 komputerów oraz 50 monitorów. W protokole stwierdzono również dostawę komputera P. A. ((...)) nr ser. (...).

Wymieniony protokół sporządzono na ustne polecenie Kanclerz PUM z uwagi na niedostarczenie przez dostawcę protokołu zdawczo-odbiorczego, co wskazano w notatce.

Dowód:

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 15 lipca 2015 r. k. 12-14;

- zeznania świadka Z. E. k. 99v.;

Wiadomością e-mail z dnia 5 października 2015 r. P. B. zwrócił się do Z. E. celem weryfikacji ilości wykonanych zamówień oraz ilości zabezpieczonego przez Policję sprzętu komputerowego, celem zamówienia kolejnych komputerów.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 5 października 2015 r. k. 44-45;
- zeznania świadka Z. E. k. 99v.;

Pismem z dnia 21 września 2015 r. powód poinformował pozwaną (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w W., iż mimo dokonanych zgłoszeń naprawy komputerów (...), (...), (...) w tym (...), nie podjęto naprawy ww. komputerów do dnia sporządzenia niniejszego pisma wobec czego zostaną naliczone kary umowne.

Dowód:

- pismo z dnia 21 września 2015 r. k. 21;

Komputer nr (...) został naprawiony dnia 20 listopada 2015 r.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 20 listopada 2015 r. k. 20;
- spis kontaktów k. 16-19;
- zeznania świadka T. P. k. 83-84;

Dnia 20 listopada 2015 r. Z. E. pokwitował odbiór komputerów w ilości 336 szt. zabezpieczonych w dniu 29 maja 2015 r. przez (...) W. P. w W..

Dowód:

- pokwitowanie k. 46-55;
- zeznania świadka Z. E. k. 99v.;

Pismem z dnia 18 maja 2017 r. (...) (...) w S. poinformował pozwaną (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W. o naliczeniu kar umownej w łącznej wysokości 35 250 zł wynikającej ze zwłoki w naprawie komputera nr ser. (...), wzywając jednocześnie pozwaną do zapłaty ww. kwoty terminie 14 dni.

Dowód:

- pismo z dnia 18 maja 2017 r. k. 22-23;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części.

Zgodnie z art. 483 § 1 k.c. w umowie można zastrzec, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Wierzyciel dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (wyrok

SN z 27 czerwca 2000 r., I CKN 791/98, LEX nr 50891; wyrok SN z 7 lipca 2005 r., V CK 869/04, LEX nr 150649; wyrok SN z 9 lutego 2005 r., II CK 420/04, LEX nr 301769).

Natomiast dłużnik będzie zwolniony z obowiązku zapłaty kary umownej, jeżeli wykaże, że przyczyną niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania uzasadniające naliczanie kary umownej są okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (W. Czachórski, *Zobowiązania*, 2009, s. 350; Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania*, 2008, s. 343; T. Wiśniewski (w:) G. Bieniek, *Komentarz*, t. I, 2007, s. 626). Zakres odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się z bowiem zakresem ogólnej odpowiedzialności kontraktowej dłużnika z art. 471 k.c.; od przewidzianego tym przepisem odszkodowania kara umowna różni się tylko tym, że przysługuje niezależnie od poniesionej szkody. Możliwość dochodzenia kary umownej nie jest wprawdzie uzależniona od wystąpienia szkody związanej z nienależytym wykonaniem zobowiązania, jednakże ocena zaistniałej z tego powodu szkody nie pozostaje bez wpływu na ograniczenie wysokości dochodzonej kary umownej (wyrok SN z 19 kwietnia 2006 r., V CSK 34/06, LEX nr 195426).

W niniejszej sprawie powód wykazał, że strony zawarły umowę, pozwalającą mu żądać kary za zwłokę w naprawie komputerów. Z wiadomości e-mail oraz zeznań świadków - pracowników powoda wynika, kiedy zgłoszona została usterka komputera, za którego opieszałą naprawę powód dochodzi kary i kiedy komputer ten został naprawiony.

Pozwana zakwestionowała okoliczność, jakoby niesprawny komputer został odebrany od powódki dopiero 8 października 2015 r., wskazując na brak dowodu w tym zakresie. Jak wynika z przedłożonych przez powódkę dokumentów, sporny komputer nie został nigdy odebrany od powódki, dnia 8 października 2015 r. został jedynie zdemontowany panel przedni komputera, natomiast do zakończenia naprawy- montażu nowego panelu doszło dopiero 20 listopada 2015 r.

Pozwana nie zaprzeczyła treści wiadomości email, nie zakwestionowała wskazanego adresu email. Głównym zarzutem podniesionym przez pozwaną było jej niezawinienia, polegające na zajęciu przez organy ścigania komputerów znajdujących się w magazynie (...), które zostały zwolnione dnia 20 listopada 2015 r. Jednakże co istotne sporny komputer wskazany w protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 15 lipca 2015 r. nie figurował na pokwitowaniu sporządzonym dnia 20 listopada 2015 roku, wobec czego pozwana podnosząc ten zarzut nie zwolniła się z odpowiedzialności w zakresie winy w nienależytym wykonaniu zobowiązania, polegającym na naprawie komputera w ciągu 10 dni.

Ponadto nawet, gdyby przyjąć, że sporny komputer został odebrany od powódki i został zajęty przez organy ścigania to po pierwsze, zgodnie z treścią umowy łączącej strony, pozwana w przypadku awarii niedającej się usunąć w terminie 10 dni, zobowiązana była do dostarczenia powódce komputera zastępczego, po drugie to pozwana ponosi odpowiedzialność za kontrahentów z którymi współpracuje zgodni z art. 474 k.c. który stanowi, iż dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza.

Datę zgłoszenia i naprawy potwierdził przesłuchany świadek, T. P., który był osobą odpowiedzialną za instalację oraz nadzór nad komputerami powódki.

Co do zasady zatem powodowi przysługuje prawo żądania kary za 139 dni zwłoki w usunięciu usterki.

Pozwana wniosła o zmiarkowanie kary umownej, wskazując na jej rażąco wygórowanie, wnosząc o zmiarkowanie przez Sąd kary do wysokości 5% kary naliczonej tj. nie większej niż 1737,50 zł z uwagi na niezawinienie pozwanej.

Zgodnie z art. 484 k.c. jeśli kara jest rażąco wygórowana, lub jeśli zobowiązanie zostało w przeważającej części wykonane, dłużnik może żądać jej zmniejszenia. Poszukując sprawdzianu „rażącego wygórowania” kary umownej należy mieć z jednej strony na względzie, że jej celem jest wywarcie presji na dłużnika, aby należycie wykonał swe zobowiązanie. Funkcję tę kara umowna spełnia wówczas, gdy skutek ekonomiczny niespełnienia w terminie świadczenia jest ujemny. Z drugiej strony jej odszkodowawczy charakter nakazuje uwzględnić, że zapłata kary nie

może prowadzić do wzbogacenia wierzyciela; z tego względu wskazuje się, że wysokość kary nie powinna przewyższać wielkości świadczenia, którego wykonanie ma zabezpieczać (wyrok SA w Katowicach z 17 grudnia 2008 r., V ACA 483/08, LEX nr 491137).

W orzecznictwie analizuje się różne kryteria oceny rażącego wygórowania kary umownej. Za jedno z nich przyjmuje się stosunek wysokości zastrzeżonej kary do wysokości szkody doznanej przez wierzyciela. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03, zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że brak szkody lub jej nieznaczna wysokość może stanowić kryterium redukowania wysokości kary umownej i to niezależnie od tego, czy w zakresie interpretacji art. 484 § 2 k.c. eksponuje się kryterium "wysokości szkody", czy tylko "wysokość odszkodowania", przysługującego wierzycielowi na zasadach ogólnych (OSNC 2004, nr 5, poz. 69). Do wysokości szkody jako kryterium oceny rażącego wygórowania kary Sąd Najwyższy nawiązywał już we wcześniejszych orzeczeniach (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1970 r., II CR 167/70, OSNCP 1970, nr 11, poz. 214, z dnia 14 lipca 1976 r., I CR 221/76, OSNCP 1977, nr 4, poz. 76, i z dnia 21 czerwca 2002 r., V CKN 1075/00, nie publ.), a także w orzeczeniach wydanych po podjęciu powołanej uchwały składu siedmiu sędziów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2005 r., II CK 626/04, nie publ., z dnia 19 kwietnia 2006 r., V CSK 34/06, nie publ., z dnia 21 września 2007 r., V CSK 139/07, OSNC-ZD 2008, nr B, poz. 44, z dnia 21 listopada 2007 r., I CSK 270/07, nie publ. i z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 49/08, nie publ.).

W innych orzeczeniach Sąd Najwyższy za właściwe kryterium oceny rażącego wygórowania przyjmował stosunek kary umownej do odszkodowania, które należałoby się wierzycielowi na zasadach ogólnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CKN 50/01, nie publ., z dnia 14 kwietnia 2005 r., II CK 626/04, Izba Cywilna 2006, nr 5, s. 51, z dnia 11 października 2007 r., IV CSK 181/07, OSNC-ZD 2008, nr B, poz. 48 i z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 49/08, nie publ.). Podkreślał, że kryterium to należy do najbardziej uniwersalnych, umożliwia bowiem zachowanie konstrukcyjnej niezależności kary umownej od wysokości poniesionej szkody, a ponadto pozwala na uwzględnienie okoliczności mających decydujący wpływ na wysokość odszkodowania na zasadach ogólnych.

Należy przede wszystkim wskazać, iż miarkowanie dopuszczalne jest w sytuacji, gdy dłużnik w znacznej części wykonał zobowiązanie bądź zastrzeżona kara umowna jest rażąco wygórowana. W tym miejscu wskazać należy, iż katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie jest zamknięty (uchwała 7 sędziów SN z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 69, Biul. SN 2003, nr 11, s. 5, Wokanda 2003, nr 12, s. 1, OSP 2004, z. 9, poz. 115 z glosami aprobującymi J. Jastrzębskiego, OSP 2004, z. 9, poz. 115, A. Slisza, M. Praw. 2005, nr 8, s. 406, M. Bieniaka, M. Praw. 2005, nr 20, s. 1010 i W. Borysiaka, M. Praw. 2007, nr 6, s. 325; wyrok SN z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 55/06, LEX nr 200875).

Ustawodawca, posługując się w art. 484 § 2 k.c., pojęciem „rażąco wygórowanej kary”, które to pojęcie nosi cechy abstrakcyjności i niedookreśloności chciał w ten sposób zapewnić możliwość elastycznego stosowania instytucji miarkowania, opierającej się w dużym stopniu na uznaniu sędziowskim, uwzględniającym konkretne okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 259/06, LEX nr 398369; wyrok SN z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 55/06, LEX nr 200875; wyrok SN z 15 października 2008 r., I CSK 126/08, LEX nr 484662; P. Drapała (w:) System..., s. 974; tenże, Glosa do wyroku SN z dnia 8 lipca 2004 r., poz. 97). Nie budzi zatem wątpliwości głoszony przez judykaturę jak i doktrynę pogląd, że miarkowanie może nastąpić wyłącznie w drodze orzeczenia sądu, a co za tym idzie przepis ten należy do tzw. prawa sędziowskiego (Z. Gawlik, (w:) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna., Kidyba Andrzej (red.), LEX, 2010).

W niniejszej sprawie zarzut braku szkody nie może zostać uwzględniony. Z okoliczności sprawy wynika, że brak terminowego usuwania usterek miał konsekwencje organizacyjne – pracownicy powoda musieli pracować na sprzęcie przestarzałym i przez to wolniejszym, zatem ich wydajność spadała. Szkoda zatem, jakkolwiek niewymierna, to jednak dotyczy sfery majątkowej powoda. Wartość naprawy komputera nie została przez pozwaną wykazana, natomiast w ocenie Sądu nie jest uzasadnione odnoszenie wartości szkody także do kosztu wynajęcia komputera. Wynajem

bowiem generuje nie tylko koszty, ale wymaga także pewnych zabiegów organizacyjnych. Ponadto powód, mając zagwarantowaną naprawę przez pozwaną pod rygorem stosunkowo dotkliwych kar mógł się spodziewać, że pozwana będzie wykonywała swoje obowiązki jeśli nie terminowo, to przynajmniej z niewielkimi opóźnieniami i z tego względu nie podejmować działań zmierzających do wynajmu sprzętu zastępczego. Pozwana nie przedłożyła żadnej korespondencji, z której wynikałoby, że zawiadomiła powoda, iż czas naprawy odwlecze się o w miarę sprecyzowany okres. Wobec tego powód miał prawo oczekiwać naprawy na bieżąco, gdy pozwana była już spóźniona i wysyłane były do niej monity.

W zakresie miarkowania kary wysuwa się na pierwszy plan jej funkcja stymulująca i represyjna – wysokość kary za 1 dzień opóźnienia miała stanowić gwarancję terminowego wykonywania napraw po to właśnie, by nie dezorganizować pracy pracownikom powoda. Wysokość kary umownej za zwłokę musi być oceniana z uwzględnieniem stopnia naruszenia zobowiązania, oczywistym jest więc, że wysokość kary jest proporcjonalna do stopnia tego naruszenia. Sama wysokość kwoty dochodzonej pozwem nie może przesądzać o rażącym wygórowaniu kary, skoro jest ona wyłącznie pochodną długości zwłoki pozwanej, w dodatku zwłoki, dla której pozwana nie potrafiła przedstawić żadnego racjonalnego wytłumaczenia i która nie była wyjątkiem w postępowaniu pozwanej. Jak bowiem wykazał powód, także inne naprawy wykonywane były opieszale, jedna nie została wykonana w ogóle. Powód nie naliczył kar za drobniejsze opóźnienia, wynoszące kilka czy kilkanaście dni. W niniejszym przypadku natomiast opóźnienie wyniosło ponad 4,5 miesiąca. Oznacza to, że pozwana w początkowym okresie współpracy lekceważąco podchodziła do zobowiązań związanych z serwisowaniem sprzętu, który finalnie został naprawiony.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy zastosowanie instytucji miarkowania kary umownej uzasadnione byłoby samym, ratio legis tejże instytucji. Bowiem kara umowna, podobnie jak odszkodowanie, którego jest surogatem, nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia uprawnionego. Czynność miarkowania jest wyrazem przeciwdziałania zachodzącym dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary, a ochroną interesu wierzyciela. Czynność ta, jest dążeniem Sądu do zapewnienia zgodności wysokości kary umownej z systemem prawa, który to system dysproporcji tolerować nie może (wyrok SA w Katowicach z dnia 17 grudnia 2008 r., V ACa 483/08, LEX nr 491137, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach i Sądów Okręgowych 2009, nr 1, poz. 5, s. 27; wyrok SN z dnia 21 listopada 2007 r., I CSK 270/07, LEX nr 530614; wyrok SN z dnia 17 marca 2003 r., III CKN 122/01, LEX nr 141400).

Sąd zwrócił również uwagę, na fakt niewykazania przez pozwanego poniesienia szkody i ewentualnie jej wysokości, co również ma wpływ na możliwość miarkowania kary umownej (wyrok SN z dnia 2 czerwca 1970 r., II CR 167/70, OSNC 1970, nr 11, poz. 214; wskazana wyż. uchwała 7 sędziów SN z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03). Na marginesie wskazać należy, iż poza brakiem szkody także nieznaczna jej wysokość może stworzyć odpowiednie kryterium zredukowania kary umownej (wyrok SN z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 55/06, LEX nr 200875; wyrok SN z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 364/08, LEX nr 584727).

W ocenie Sądu, hipotetyczne zastosowanie kary umownej w wysokości 7,7% wartości zawartej umowy, czyli w wysokości 34750 złotych, jakiej domagał się powód, z całą stanowczością byłaby karą rażąco wygórowaną, na tyle ewidentną, istotną i dostrzegalną, a przede wszystkim nieadekwatną, że bezwzględnie należałoby dokonać jej miarkowania. Przedstawione, hipotetyczne okoliczności podlegałyby, słusnościowemu kryterium redukcji kary umownej, o jakiej mowa w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2006 roku, sygn. akt V CSK 55/06.

Miarkując wysokość kary umownej, Sąd stanął na stanowisku, iż kara umowna wynieść winna 2634,50 zł, albowiem ustalona przez powódkę wysokość kary, wynikała z treści umowy wynosząc 34750 zł za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania stanowiąc iloczyn stawki za opóźnienie 250 zł i ilości dni tj. 139. Jednakże jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie, spór, a w konsekwencji naliczenie kary umownej dotyczyło jednego komputera z 36, a z 86 szt. całego sprzętu komputerowego. Wobec czego wysokość dochodzonej kary umownej Sąd ustalił na kwotę 2634,50 zł, stanowiącą połowę kwoty będącej ilorazem wartości całej umowy i zakupionych jednostek (453208,26 złotych : 86 sztuk = 5269 złotych : 2), o czym orzeczono w pkt I wyroku, oddalając w pozostałym zakresie powództwo.

O ile to w istocie na pozwanym ciążył obowiązek wykazania okoliczności pozwalającej na miarkowanie kary umownej a więc braku szkody (bądź jej nieznacznych rozmiarów), powód wyręczył w tym zakresie pozwanego. Wyjaśnienia w tym zakresie zawarto w piśmie z dnia 22 maja 2018 roku (karta 75). O ile z twierdzeń pisma wynika (a jest to okoliczność dla sądu oczywista), że sprzęt był powodowi potrzebny, to jednak trudno odnaleźć w piśmie wymierną dla powoda szkodę. Z pisma wynika, że istniały pewne niedogodności, lecz w zasadzie powód szkody nie poniósł a jeśli jakakolwiek wystąpiła, nie była znaczna. Stąd również należało karę umowną zmiarkować.

Stan faktyczny ustalono w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty i zeznania pracowników powoda. Potrzeba powołania nowego dowodu nie pojawia się bowiem wówczas, gdy dowody już zgłoszone nie potwierdzają stanowiska strony, która je powołuje.

Sąd pominął wnioski dowodowe w przedmiocie zwrócenia się do (...) W.-P. w W. oraz z przesłuchania Świadka P. B., albowiem wnioskowane dowody dotyczyły okoliczności bezspornych w ocenie sądu. W związku z tym, że pozwany nie kwestionował treści protokołu (karta 12 – 14) a świadek potwierdził, że zestawienie jednostek z tego dokumentu jest kompletne, niecelowe było zwracanie się do Prokuratury o dodatkowe dokumenty. Zawnioskowany dowód z przesłuchania świadka, w świetle zebranego materiału dowodowego oraz zeznań dotychczasowych świadków okazałby się nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy i prowadził do przedłużenia postępowania.

Z powyższych względów powództwo uwzględniono w części. O odsetkach orzeczono stosownie do treści art. 481 k.c. i żądania pozwu.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Powód wygrał proces w 7,6 %, jednak przy uwzględnieniu poniesionych przez strony kosztów – powód poniósł koszt opłaty od pozwu 1737,50 zł koszt wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika w kwocie 3600 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zaś pozwany koszt wynagrodzenia pełnomocnika. Z tego też powodu Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu stron (art. 100 k.p.c.). Sąd dodaje również, że powód dochodził kary umownej oznaczonej przez obie strony w umowie, jednocześnie nie może być z tego względu obciążony kosztami procesu w sprawie, którą w znacznej mierze przegrał albowiem, sąd miarkował wysokość kary, zaś jej wysokość była oznaczona w umowie.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)